

Biblioteka
HOROR

Urednik

Borislav Pantić

Naslov originala
Seth Grahame-Smith
“Abraham Lincoln: Vampire hunter”

Copyright © 2010 by Seth Grahame-Smith
Copyright © 2012 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-232-7

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštampani niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2012.

Set Grejam Smit

Abraham Lincoln
LOVAC NA VAMPIRE

Prevela s engleskog
Jadranka Počuča

**Čarobna
knjiga**

Za Erin i Džošu

SADRŽAJ

Uvod

Prvi deo

Dečak

1. Izuzetno dete	31
2. Dve priče	50
3. Henri	71
4. Istina suviše strašna	100

Drugi deo

Lovac na vampire

5. Novi Sejem	127
6. En	148
7. Kobni prvi	171
8. „Neka velika nevolja“	195
9. Napokon mir	215

Treći deo

Predsednik

10. Dom razdeljen	235
11. Žrtve	265
11. „Izgladnimo đavole“	288
13. Uvek ovako prema tiranima	306
14. Dom	326

Zahvalnica

333

Abraham Lincoln
LOVAC NA VAMPIRE

Granice koje dele Život od Smrti
u najboljem slučaju mutne su i nejasne.
Ko će reći gde se jedno završava
a gde počinje drugo?
- *Edgar Allan Poe*

ČINJENICE

1. Više od dvesta pedeset godina, između 1607. i 1865, vampiri su cvetali u američkoj tmini. Malo ko je verovao u njih.
2. Abraham Linkoln je bio jedan od najnadarenijih lovaca na vampire svog vremena i vodio je tajni dnevnik o svom doživotnom ratu protiv njih.
3. Glasine o postojanju tog dnevnika već dugo su omiljena tema među istoričarima i Linkolnovim biografima. Većina odbacuje tu mogućnost, smatrajući je mitom.

UVOD

Ne mogu da govorim o onome što sam video, niti da tražim utehu za bol koju osećam. Kada bih to uradio, ova nacija bi utonula u još veće ludilo, ili bi mislila da je njen predsednik lud. Istina, bojim se, mora da živi kao hartija i mastilo. Skrivena i zaboravljena dok se svaki ovde pomenut čovek ne pretvori u prah.

*- Abraham Linkoln, u jednom odeljku dnevnika,
3. decembra 1863.*

I

Još sam krvario... ruke su mi drhtale. Koliko sam znao, on je i dalje bio tu – gledao me je. Negde, preko golemog ponora, bio je upaljen televizor. Neki čovek je govorio o jedinstvu.

Ništa od toga nije bilo važno.

Knjige raširene preda mnom bile su jedino što je postojalo u tom trenutku. Deset knjiga različite veličine u kožnim povezima – svaka drugačije nijanse crne ili smeđe. Neke samo stare i pohabane. Ostale su jedino ispucale korice držale da se ne raspadnu, stranica koje su izgledale kao da će se zdrobiti ukoliko ih okrene išta snažnije od daha. Pokraj njih je ležao svežanj pisama čvrsto uvezanih crvenom gumicom. Neka spaljenih ivica. Ostala požutela poput filtera cigareta rasutih po podu podruma pod mojim nogama. Među tim starijima isticao se samo jedan list bleštavobelog papira. S jedne strane imena jedanaestoro ljudi, meni nepoznatih. Nije bilo brojeva telefona. Nije bilo imejlava. Samo adrese devetorice muškaraca i dveju žena, i poruka nažvrljana u dnu strane:

Očekuju te.

Negde je onaj čovek i dalje govorio. Kolonisti... nada... Selma.

Knjiga u mojim šakama bila je najmanja od deset knjiga, i lako moguće najkrhkija. Njene izbledele smeđe korice behu izgrebane, uflekane i izandale. Mesingana kopča koja je nekada štitila tajne među njima davno se odlomila. Unutra je svaki kvadratni milimetar papira bio prekriven mastilom – nekim tamnim kao onoga dana kad se osušilo; nekim toliko izbledelim da sam ga jedva razabrao. Bilo je ukupno stotinu osamnaest listova ispisanih rukom sa obe strane, pričvršćenih za povez. Bili su ispunjeni ličnim čežnjama; teorijama; strategijama; grubim crtežima muškaraca neobičnih lica. Bili su ispunjeni pričama iz druge ruke i detaljnim spiskovima. Dok sam ih čitao, video sam kako se piščev rukopis razvija iz suviše opreznog pisanja deteta u gusto zbijene žvrljotine mladog čoveka.

Pročitao sam poslednju stranicu, osvrnuo se preko ramena da proverim jesam li i dalje sam, pa se vratio na prvu. Morao sam ponovo da je pročitam. Smesta, pre no što razum pusti svoje pse na opasna verovanja koja su počela da mi marširaju kroz glavu.

Knjižica je počinjala sa pet apsurdnih, očaravajućih reči:

Ovo je dnevnik Abrahama Linkolna.

* * *

Rajnbeek je gradić na severu države zaboravljen u vremenu. Gradić gde porodične radnje i poznata lica oivičavaju ulice, a najstarija krčma u Americi (u kojoj je, što će vam svaki varošanin s ponosom reći, jednom prenoćio i general Vašington lično) i dalje nudi svoje udobnosti po pristupačnim cenama. To je gradić gde ljudi jedni drugima daju ručno sašivene jorgane i pećima na drva zagrevaju svoje domove; i gde sam rođenim očima video, i to više puta, kako se pita od jabuka hladi na prozorskom ispustu. Tom je gradiću mesto u snežnoj kugli.

Poput većine Rajnbeka, sitničarnica u Istočnoj pijačnoj ulici preživeli je delić umiruće prošlosti. Od 1946, meštani zavise od nje u svemu, od tajmera za kuvanje jaja, preko traka za porube, do olovaka i božićnih igračaka. *Ako ga mi ne prodajemo, onda vam ne treba, hvališ se u izlogu natpis izbledeo od sunca. A ako vam ipak treba, naručićemo ga.* Unutra, između kariranog linoleuma i nimalo laskavih fluorescentnih sijalica, naći ćete sve moguće ovozemaljske sitnice, organizovane po korpama. Cene ispisane masnom olovkom. Platne kartice se nevoljno primaju. To je bio moj dom, od osam i trideset ujutro do sedamnaest i trideset uveče. Šest dana nedeljno. Svake nedelje.

Oduvek sam znao da ću pošto diplomiram završiti u toj prodavnici, baš kao što jesam i svakog leta od svoje petnaeste godine. Nisam im bio rod u strogom smislu te reči, ali Džen i Al su uvek postupali prema meni kao prema svom detetu – davali su mi posao kad mi je bio najpotrebniji i slali džeparac dok sam bio daleko na školovanju. Zato sam smatrao da im dugujem punih šest meseci, od juna do Božića. Takav je bio plan. Šest meseci rada u prodavnici danju, a noću i vikendom rad na mojim romanima. Dovoljno vremena da završim prvu verziju i dobro je doteram. Do Menhetna mi je trebalo samo sat i po vožnje vozom, i tamo sam nameravao da odem pošto završim, sa kilogram-dva netražene korigovane dobre prilike pod miškom. Zbogom, dolino Hadson. Zdravo, književna turneja.

Devet godina kasnije, i dalje sam bio u toj prodavnici.

Negde usred ženidbe, preživljavanja saobraćajne nesreće, rođenja deteta, odustajanja od svog romana, započinjanja i odustajanja od još pet-šest drugih, rođenja drugog deteta i nastojanja da izađem na kraj s računima, dogodilo se nešto sasvim neočekivano i obeshrabrujuće značajno: prestao sam da marim za pisanje i počeo da marim za sve drugo: Decu. Brak. Hipoteku. Prodavnicu. Kipteo sam od besa kada bih video kako meštani kupuju u bakalnici niže u ulici. Kupio sam računar da imam bolji uvid u inventar. Uglavnom sam tražio nove načine da namamim ljude unutra. Kad se u Red Huku zatvorila pro-

davnica polovnih knjiga, kupio sam deo njihove robe i stavio policu knjiga za iznajmljivanje u zadnji deo radnje. Tombole. Rasprodaje. Vaj-faj. Sve samo da ih namamim unutra. Svake godine sam probao nešto novo. I svake godine jedva smo spajali kraj s krajem.

Henri¹ je dolazio oko godinu dana pre no što smo se prvi put upustili u razgovor. Razmenjivali smo očekivane učtivosti; ništa više. „Prijatan dan.“ „Vidimo se sledeći put.“ Znao sam njegovo ime samo zato što sam ga čuo kroz lozu u Pijačnoj ulici. Pričalo se da je kupio veliku kuću na Putu 9G i uposlio bataljon lokalnih majstora da je srede. Bio je malo mlađi od mene – imao je otprilike dvadeset sedam godina, tamnu razbarušenu kosu, preplanuo ten čitave godine i druge naočari za sunce za svaku priliku. Videlo se da je bogat. Njegova odeća je to veoma jasno pokazivala: kvalitetne staromodne majice, vuneni blejzeri, farmerke koje su koštale više od mog automobila. Međutim, on nije bio poput ostalih bogataša koji su ulazili u radnju. Onih šupaka vikendaša koji su voleli da se prenemažu u preteranom divljenju našem „slatkom“ gradiću i našoj „prekrasnoj“ radnjici, prolazeći tik pokraj natpisa *Molimo vas da ne unosite hranu i piće* sa ogromnim čašama kafe sa ukusom lešnika i nikada ne potrošivši ni cent. Henri je bio učtiv. Tih. I što je najbolje, nikad ne bi izašao a da najpre ne potroši najmanje pedeset dolara, uglavnom na starine kakve danas možete da kupite samo u specijalizovanim prodavnicama – „lajfboi“ sapune, limenke „andželes“ kreme za cipele. Ušao bi, platio gotovinom i otišao. *Prijatan dan. Vidimo se sledeći put.* A onda, jednog dana u jesen 2007, podigao sam pogled sa svoje sveske sa spiralnim povezom i ugledao ga. Stajao je s druge strane tege i zurio u mene kao da sam upravo rekao nešto uvredljivo.

„Zašto ste odustali od njega?“

„Mhm... Molim?“

Henri je pokazao svesku ispred mene. Uvek sam držao jednu pokraj kase, za slučaj da mi sine neka genijalna ideja ili zapažanje

¹ U to vreme nije se predstavljao ovim imenom. Radi doslednosti nazivam ga njegovim *pravim* imenom kroz celu knjigu, pa i ovde. (Pišćeva napomena)

(nikad nije, ali semper fi², znate?). U protekla četiri sata ispisao sam pola strane ideja za priču, od kojih je svaka zauzela samo po jedan red i nijedna nije zahtevala drugi. Donju polovinu strane zauzimao je nažvrljani čovečuljak koji pokazuje srednji prst ljutitom džinovskom orlu kandži oštih poput žileta. *Rugati se ptici ubici*³, pisalo je ispod crteža. Tužno, ali nedeljama mi ništa bolje nije palo na pamet.

„Od svog pisanja. Zanimalo me je zašto ste odustali od njega.“

Sad sam ja zurio u njega. Ne znam zašto, ali u misli mi je iznenada došao neki čovek sa baterijskom lampom u ruci – preturao je po policama mračnog skladišta prekrivenim paučinom. Nimalo prijatna misao.

„Izvinite, ali ja ne...“

„Ne razumete, da, jasno. Izvinite vi. Bilo je neučtivo s moje strane što sam vas prekinuo.“

Gospode bože... sad sam ja osetio snažnu potrebu da mu se izvinim zbog njegovog izvinjenja.

„Ma ne, uopšte. Samo... otkud vam...?“

„Izgledali ste mi kao neko ko piše.“

Pokazao je policu s knjigama za iznajmljivanje iza mene.

„Očigledno volite knjige. Video sam da pišete ovde s vremena na vreme... Pretpostavio sam da je u pitanju strast. Samo me je zanimalo zašto je niste sledili.“

Logično. Pomalo nadobudno (šta, samo zato što radim u sitničarnici, ne sledim svoju strast?), ali dovoljno logično da pusti malo vazduha natrag u sobu. Dao sam mu iskren, obeshrabrujuće tipičan odgovor, koji se sveo na sledeće: „Život je ono što ti se dešava dok si zauzet pravljenjem drugih planova.“ To je odvelo do razgovora o Džonu Lenonu, što je odvelo do razgovora o Bitlsima, što je odvelo do razgovora o Joko Ono, što nije odvelo nikuda. Razgovarali smo. Pitao sam ga kako mu se dopada kraj. Kako napreduje njegova kuća. Čime se bavi. Dao mi je zadovoljavajuće odgovore na sve to. Ali čak i

² *Semper Fidelis* (lat.) – večno odan. Poznato geslo Korpusa mornaričke pešadije SAD. (Prim. prev.)

³ Igra rečima s naslovom knjige Harper Li *Ubiti pticu rugalicu*. (Prim. prev.)

dok mi je odgovarao – čak i dok smo stajali tu i učtivo čavrljali, samo dva mladića koja opušteno ćaskaju – nisam mogao da se otmem utisku da se tu istovremeno odvija još jedan razgovor. Razgovor u kojem ja ne učestvujem. Osećao sam kako Henrijeva pitanja postaju sve ličnija. Osećao sam kako se isto dešava i s mojim odgovorima. Pitao me je za ženu. Za decu. Za moje pisanje. Pitao me je za roditelje. Za kajanja. Sve sam mu odgovorio. Znao sam da je to čudno. Nije me bilo briga. Želeo sam da mu kažem. Tom bogatom mladiću razbarušene kose, preskupih farmerki i tamnih naočara. Tom mladiću kome nikad nisam video oči. Kojeg gotovo uopšte ne poznajem. Hteo sam da mu ispričam sve. Samo je izašlo iz mene, kao da je on izvadio kamen koji mi je godinama bio zaglavljen u ustima – kamen koji je zadržavao sve moje tajne nagomilane unutra. Kako sam u detinjstvu ostao bez majke. Nevolje sa ocem. Bekstvo od kuće. Svoje pisanje. Svoje sumnje. Ozlojeđujuću uverenost da postoji nešto više od toga. Naše borbe s novcem. Moje borbe s depresijom. Koliko sam samo puta pomislio da pobegnem. Koliko sam samo puta pomislio da se ubijem.

Slabo se sećam da sam rekao i pola toga. Možda nisam.

U nekom trenutku pitao sam Henrija da li bi hteo da pročita moj nezavršeni roman. Uplašila me je pomisao na to da ga on ili bilo ko drugi čita. Uplašila me je čak i pomisao da ga čitam sam. No ipak sam ga pitao.

„Nema potrebe“, odgovorio je.

Bio je to (do tog trenutka) najčudniji razgovor u mom životu. Kad se Henri izvinio i otišao, osećao sam se kao da sam pretrčao šesnaest kilometara sprintom.

Nikad više nije bilo tako. Kad je sledeći put ušao, razmenili smo očekivane učtivosti; ništa više. *Prijatan dan. Vidimo se sledeći put.* Kupio je svoj sapun i kremu za cipele. Platilo je gotovinom. To se nastavilo. Ulazio je sve ređe i ređe.

Kad je Henri ušao poslednji put, u januaru 2008, doneo je paketić – umotan u smeđi papir i uvezan kanapom. Bez reči ga je spustio

pokraj kase. Njegov sivi džemper i tamnocrveni šal bili su posuti sitnim snežnim pahuljama, sunčane naočari poškropljene kapljicama vode. Nije se potrudio da ih skinu. To me nije iznenadilo. Na vrhu paketa nalazila se bela koverta na kojoj je bilo napisano moje ime – malo mastila pomešalo se sa snegom i počelo da se razliva.

Gurnuo sam ruku pod pult i smanjio ton televizorčića koji sam držao tamo radi gledanja utakmica Jenkija. Tog dana na programu su se prikazivale vesti. Bilo je to jutro preliminarnih izbora u Ajovi, a Barak Obama je bio u mrtvoj trci s Hilari Klinton. Bilo šta samo da prekratim vreme.

„Voleo bih da uzmeš ovo.“

Gledao sam ga jedan časak kao da je rekao to na norveškom.

„Šta, ovo je za mene? Šta je...?“

„Izvinjavam se, ali čeka me automobil. Najpre pročitaj pismo. Javljaću se.“

I to je bilo to. Gledao sam ga kako izlazi na studen, pitajući se dopušta ili ikada *ikome* da završi misao, ili sam u pitanju samo ja.

II

Paketić je ostatak dana stajao pod pultom. Umirao sam od želje da otvorim tu prokletinju, ali kako nisam imao pojma ko je zaista taj tip, nisam nameravao da se izlažem opasnosti da otpakujem eksplozivnu lutku ili kilogram heroina u trenutku kad neka izviđačica odluči da ušeta u radnju. Izgarao sam od znatiželje dok se ulice nisu zamračile i gospođa Kalop napokon odlučila za tamniju nijansu zelenog pletiva (posle mučnih devedeset minuta premišljanja), pa zaključao vrata nekoliko minuta ranije. Dođavola sa lualicama večeras. Božić je prošao, a ionako je nastupila mrtva sezona. Osim toga, svi su u kućama i gledaju kako se u Ajovi odvija drama Obama–Hilari. Rešio sam da popušim cigaretu u podrumu pre no što se zaputim kući i doznam rezultate. Uzeo sam Henrijev poklon, pogasio fluorescentne

sijalice i pojačao zvučnik televizora. Ako bude kakve vesti o izborima, čuću je kako odzvanja niz stepenice.

Podrum nije bio bogzna šta. Ako izuzmemo nekoliko kutija preteklog inventara poslaganih uza zidove, bio je uglavnom prazna prostorija prljavog izbetoniranog poda osvetljena jednom jedinom golom sijalicom od četrdeset vati. Uz jedan zid bio je postavljen stari metalni radni sto na kojem je stajao računar za inventar, a bili su tu i ormarići za spise sa dve fioke, u kojima smo držali dokumenta, i dve stolice na rasklapanje. Bojler. Kutija sa osiguračima. Dva prozorčića koja su provirivala na uličicu iznad. Više od svega predstavljao je mesto gde sam pušio za hladnih zimskih meseci. Privukao sam stolicu na rasklapanje stolu, pripalio jednu i počeo da odvezujem kanap na vrhu uredno uvijenog...

Pismo.

Sinula mi je ta misao, poput onih genijalnih ideja i zapažanja zbog kojih sam držao svesku pri ruci. Treba prvo da pročitam pismo. Našao sam švajcarski nožić na privesku u džepu pantalonu (7,20 dolara plus porez – jeftinije nećete naći nigde u okrugu Dačiz, garantujem) pa otvorio koverat lakim brzim pokretom ručnog zgloba. Unutra se nalazio savijen list blistavobelog papira sa spiskom imena i adresa otkucanim na jednoj strani. Na drugoj strani, rukom ispisano pismo:

Moram da tražim od tebe da prihvatiš određene uslove pre no što otvoriš ovaj paket:

Prvo, shvati da ovo nije dar, već pozajmica. Tražiću od tebe, kad to odlučim, da mi vratiš ove predmete. Zbog toga mi treba tvoje iskreno obećanje da ćeš ih štiti po svaku cenu i postupati prema njima sa pažnjom i poštovanjem koje bi poklonio svakom predmetu od ogromne vrednosti.

Drugo, sadržaj ovog paketa izuzetno je osetljive prirode. Moram da tražim od tebe da ih ne pokazuješ nikome i da ne razgovaraš o njima ni s kim osim sa mnom i jedanaest pojedinaca navedenih na suprotnoj strani dok ne dobiješ moju dozvolu da to uradiš.

Treće, pozajmljujem ti ove predmete jer očekujem da napišeš rukopis o njima, recimo prilične dužine, koji ja treba da odobrim. Imaš vremena koliko god ti je potrebno. Po zadovoljavajućem svršetku tog posla, dobićeš prikladnu naknadu.

Ukoliko iz *bilo kog* razloga ne možeš da pristaneš na *bilo koji* od ovih uslova, molim te, stani i sačekaj da ti se javim. A ako pristaješ, možeš da nastaviš.

Verujem da je tvoja svrha da to uradiš.

- H

Jebote, čoveče... *sad* nije bilo govora da ga ne otvorim.

Strgnuo sam papir, otkrivši svežanj pisama čvrsto uvezanih crvenom gumicom i deset knjiga u kožnom povezu. Otvorio sam knjigu na vrhu gomile. Dok sam to radio, uvojak plave kose ispaao je na sto. Podigao sam ga, zagledao i vrteo među prstima čitajući nasumično odabran delić teksta sa listova između kojih je bio pritisnut:

... kada bih samo mogao da nestanem sa ove zemlje, jer na njoj ljubavi više nema. Uzeli su je od mene, a s njom su mi uzeli i svu nadu u...

Letimično sam pročitao ostatak prve knjige, očaran. Negde na spratu, neka žena je nabrajala imena država. Stranice i stranice – svaki milimetar ispunjen gusto zbijenim rukopisom. Datuma kao što su 6. novembar 1835; 3. jun 1841. Sa crtežima i spiskovima. Sa imenima kao što su Spid, Beri i Sejlem. S rečju koja se stalno ponavljala, iznova i iznova:

Vampir.

Ostale knjige su bile iste. Promenili su se samo datumi i rukopis. Letimično sam pročitao i njih.

... tamo sam video, prvi put, muškarce i decu koje su prodavali kao... mere predostrožnosti, jer smo znali da Baltimor vrvi... bio je to greh koji nisam mogao da oprostim. Bio sam primoran da pristanem na...

Dve stvari su bile očigledne: sve ih je napisala ista osoba i sve su veoma, veoma stare. Osim toga, nisam imao pojma šta te knjige predstavljaju niti šta je primoralo Henrija da ih pozajmi meni. A onda sam naišao na prvu stranu prve knjige i onih pet apsurdnih reči: *Ovo je dnevnik Abrahama Linkolna*. Glasno sam se nasmejao.

Sve je dobilo smisao. Bio sam zapanjen. Sasvim, zapanjen kao da me je neko ošamario. Ne zato što sam u rukama držao davno izgubljeni dnevnik „velikog emancipatora“, već zato što sam sasvim pogrešno procenio čoveka. Henrijevu ćutljivost protumačio sam kao povučenost u sebe. Njegovo kratkotrajno zanimanje za mene kao znak da je prijateljski nastrojen. Međutim, sad mi je sve bilo jasno. Taj tip je očito izgubio pamet. Ili to, ili se zavitlava s mojom pameću. Šegači se sa mnom, kao što rade bogati momci koji ne znaju šta će sa slobodnim vremenom. A opet, moguće je da nije posredi šala, zar ne? Ko bi se toliko pomučio zbog obične šale? Ili je ovo – možda je ovo u stvari *Henrijev* roman od kojeg je *on* odustao? Vešto upakovan spisateljski poduhvat? Sad sam se osetio grozno. Da. Da, *naravno*, to je to. Ponovo sam pregledao knjige, očekujući da spazim suptilne nagoveštaje dvadeset prvog veka. Sitne pukotine u oklopu. Nije bilo nijedne – makar koliko sam uspeo da zapazim na prvi pogled. Osim toga, nešto mi je neprestano protivrečilo: ako je ovo spisateljski poduhvat do kojeg mu je stalo, čemu onda onih jedanaest imena i adresa? Zašto je Henri zatražio od mene da pišem o tim knjigama, umesto da zatraži da ih *preradim*? Iгла je ponovo počela da naginge ka „ludom“. Je li to moguće? Da li on uistinu veruje da su ovih deset knjižica... Ne, nemoguće je da veruje u to. Je li tako?

Jedva sam čekao da kažem svojoj ženi. Jedva sam čekao da podelim čistu ludost svega toga s nekim. Među mnoštvom gradskih

psihopata, ovaj tip je nadmašio sve. Ustao sam, sakupio knjige i pisma, zdrobio cigaretu petom, i okrenuo se da...

Nešto je stajalo petnaestak centimetara od mene.

Zateturao sam se unatrag, sapleo o stolicu na rasklapanje, te pao i udario potiljkom o čošak starog metalnog stola. Zamaglilo mi se pred očima. Već sam osećao toplotu krvi što mi je tekla kroz kosu. Nešto se sagnulo iznad mene. Oči su mu bile par crnih klikera. Koža proziran kolaž damarajućih plavih vena. A usta – u tim ustima jedva su stajali njegovi mokri, glatki očnjaci.

Bio je to Henri.

„Neću ti ništa“, kazao je. „Potrebno mi je samo da shvatiš.“

Odigao me je od tla uhvativši me za kragnu. Osećao sam kako mi krv teče niz vrat.

Onesvestio sam se.

Prijatan dan. Vidimo se sledeći put.

III

Rečeno mi je da ne zalazim u pojedinosti mesta gde me je Henri odveo te večeri, niti onoga što mi je pokazao. Dovoljno je reći da sam se zbog toga osećao fizički loše. Ne zbog nekih strahota kojima sam možda bio očevidac, već zbog krivice što sam bio društvo njima, svojom voljom ili ne.

Proveo sam s njim manje od sat vremena. Za to kratko vreme moje poimanje sveta porušeno je do temelja. Moje shvatanje smrti, svemira i boga... sve se nepovratno promenilo. Za to kratko vreme poverovao sam – bez trunke sumnje – u nešto što bi mi samo sat ranije zvučalo suludo:

Vampiri postoje.

Nedelju dana nisam oka sklopio – najpre od straha, zatim od uzbuđenja. Ostajao sam dokasno u radnji svake večeri, pažljivo proučavajući knjige i pisma Abrahama Linkolna. Poredeći njihove neverovatne

tvrdnje s pouzdanim „činjenicama“ objavljenih Linkolnovih biografija. Oblepio sam zidove podruma kopijama starih fotografija. Hronologijama. Porodičnim stablima. Pisao sam do ranih jutarnjih sati.

Prva dva meseca moja žena je bila zabrinuta. Druga dva bila je sumnjičava. Do šestog meseca smo se rastali. Strahovao sam za svoju bezbednost. Za bezbednost svoje dece. Za svoje duševno zdravlje. Imao sam tako mnogo pitanja, ali Henrija nigde nisam mogao da pronađem. Naposljetku sam prikupio smelosti da porazgovaram sa jedanaestoro „pojedinaca“ sa spiska. Neki su bili samo nevoljni. Ostali neprijateljski nastrojeni. Međutim, uz njihovu pomoć (doduše neradu) polako sam počeo da povezujem skrivenu istoriju vampira u Americi. Njihovu ulogu u rođenju, rastu i zamalo smrti naše nacije. I jednog čoveka koji je spasao tu naciju od njihove tiranije.

Nekih sedamnaest meseci žrtvovao sam sve za tih deset knjiga u kožnim povezima. Za taj svežanj pisama čvrsto uvezanih crvenom gumicom. U izvesnom smislu bili su to najbolji meseci mog života. Svakog jutra budio sam se na dušeku na naduvavanje u podrumu sitničarnice sa ciljem. Sa svešću da radim nešto istinski važno, čak iako to radim sasvim sam, očajno sam. Čak iako sam izgubio razum.

Vampiri postoje. A Abraham Linkoln je bio jedan od najboljih lovaca na vampire svog vremena. Njegov dnevnik – koji počinje u njegovoj dvanaestoj godini i nastavlja se sve do dana njegovog ubistva – jedan je sasvim zadivljujući, dirljiv i revolucionaran dokument. Dokument koji baca novo svetlo na brojne ključne događaje u američkoj istoriji i dodaje neizmernu složenost čoveku koji se ionako već smatra neobično složenim.

Postoji više od petnaest hiljada knjiga o Linkolnu. O njegovom detinjstvu. O njegovom duševnom zdravlju. O njegovoj seksualnosti. O njegovim stavovima o rasi, religiji i pravu. Većina njih sadrži mnogo istine. Neke čak nagoveštavaju postojanje „tajnog dnevnika“ i „opsednutost okultnim“. Ipak, *nijedna* od njih ne sadrži ni reč o središnjoj bici njegovog života. Bici koja se naposljetku prosula po bojištima Građanskog rata.

Ispostavlja se da je veliki mit o „časnom Ejbu“, mit usaden u naša najranija sećanja iz škole, u biti nečastan. Da ne predstavlja ništa do spoj polovičnih istina i propusta.

Ono što sledi zamalo mi je uništilo život.

Ono što sledi, napokon, jeste istina.

*– Set Grejam-Smit
Rajnbeek, država Njujork
januar 2010.*